

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

XXI. In quo, quæ dicta sunt, nonnullis confirmantur exemplis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

quam in cœlum ascendatur. Vnde etiam ipsa vnicum nostrum est in hoc exilio solatium. *Psallam & intelligam in via immaculata, quando venies ad me.* Sic porro locum hunc Propheta declarat August. Intentio & desiderium meum, Domine, est, vt tota vita me immaculatum conseruē, & hoc intendēs semper tibi psallam. Carnimis autem mei materia erit, quando hoc exilium terminabitur Domine: quādo venies ad me? quando ego, Domine, proficiēcar ad te? *Quando veniam & apparebo ante faciem Dei?* Heu, quā diu illa hora differtur! quam mihi iucūdum erit audire, cum eam iam adesse mihi nuntiabitur! *Latus sum in his que dicta sunt mihi, in domum Domini ibimus: stantes erant pedes nostri in atriis tuis Ierusalem.* Id est, tā mihi videbar illuc, ad Angelorum beatorumque omnium Societatem admissus, ibiq; stans te Domine in sempiterna seculorū secula frui. Amen.

CAPVT XXI.

In quo quæ dicta sunt, nonnullis confirmantur exemplis.

HOMINI cuidam opulento, sicut in vita S. Ioannis Eleemosinarij Patriarchæ Alexandrini refert Metaphrastes, filius erat, quem enixissime amabat: quē vt Deus in vita & sanctitate sopitem conseruaret, B. Ioannem adit, rogans vt pro eius incolumitate Dominum compellaret; simul etiam magnam auri vim, quam in pauperes effunderet, ea intentione ei dedit. Fecit rogata Ioannes: nihilominus tricenis post diebus filius diuitis demoritur. Cuius morte nimium quantum afflictus parens, credit orationem & eleemosinam, quæ ad eum incolumem conseruandum facta erant, frustranea fuisse. Episcopus ergo cognita viri mœstitia, p̄ eo Deum precatus est, vt eum consolari dignaretur. Audiit orationem clemens Deus; & ecce nocte quadam ad hominē illum Angelum de cœlo submisit, qui diceret orationem, quæ pro filio eius facta fuerat, a Deo fuisse exauditam, atque ob

eam ipsum in cœlo viuere & sospitem agere. addebat eum quam commodissime & oportunitissime illo quo mortuus erat tempore defunctum esse, quo saluaretur: Si enim vixisset, ob vitā flagitiosam Dei se conspectu indignum reddidisset. Nofset adhęc, nihil eorū quę in hac vita quotidie contingunt, sine iusto Dei iudicio & nutu euenire, et si alioquin iudiciorum diuinorum causæ homines lateant: hominem proinde nullum inordinata tristitiæ locum dare debere, sed quicquid Deus fieri vult, patienti gratoque animo accipiendum. Ad cœleste hoc monitum defuncti adolescentis pater tristitiā posuit, inque Dei voluntatem se resignans, Deo posthac seruire constituit.

In gestis Thebæorum Martyrum illustre quoddam S. Mauritius, legionis illius Thebæ ductor, mulieri cuidam, erga se mirę affecte, beneficium legitur cōtulisse. Habebat hæc vnicum filiolum, quem, vt cum tempore sanctos piosque mores addiceret, post pueritiæ annos iā tranfactos, monachis Monasterij S. Mauritij concredidit, vt eius illi curam gererent; sicut id illa tempestate passim moris erat, & sicut S. Maurum, Placidum, aliosque è prima nobilitate Romana insignes adolescentes tempore S. Benedicti, parentes monachis erudiendos dabant; & sicut multis post annis S. Thomam Aquinatem in Monasterio Cassinensi, cum eius mater Theodora, tum fratres eius Comites aquinates, formandum curarunt. Adolefcens ergo hic, vnicus huius matronæ filius, insignes in litteris, bonis moribus, ac disciplina monastica in Monasterio illo progressus faciebat, & iam vna cum Monachis suauissima vocula in choro canere inceperat. Sed eū non multo post tempore ex febricula, qua aliquādiu laborauit, exstinctus esset, afflictissima mater ad templum venit, multisque cum lachrymis cadauer ad tumulum vsque est profecuta. Verū multę, quas quotidie fundebat, lachrymę ne dolorē eius tēperare, aut minuere, nec ipsam impedire poterāt, quo minus quotidie sepul-

Nemo tristetur Deo omnino regat.

Hist. Thebæ lib. 2. c. 12.

Rachel plorans filios suos noluit consolari.

chri locum adiret, cumq; lachrymis suis humectaret. Tum vero magis, cū officia diuina cantantibus monachis, sui se filij vocem iam amplius audire non posse recogitabat. In tristi hoc exercitio cum iugiter perseueraret, ploraretque nō modo in templo per diem, sed etiā domi suæ de nocte, ita vt requiescere neutiquā posset; tandem quadam vice flendo defatigata, in somnum incidit. Cui dormienti apprensus sanctus dux Mauricius, dixit: Quid assidue filij tui mortem plangis mulier, nullum vt continuis lacrymis finem statuas? Tum illa, Ne omnes quidem vitæ meæ dies dolorem hunc meum poterunt auferre: proinde, quamdiu vixero, semper vnicum filium meū plorabo, nec ante hi oculi mei lacrymari desinent, quā eos fera mors etiam claudat, & mœsta hæc anima è corpore hoc euolet. Infert Mauricius, Noli posthac, mulier, filium tuum mortuum, quasi demortuum plangere: quia mortuus non est, sed viuus, ac nobiscum in vita æterna cœlestibus gaudiis perfunditur. Vt autē quæ dico, vera esse credas, crastina die manu furgens ad Matutinum abi, & filij tui vocem inter aliorum fratrum officia diuina concinentiū voces audies. neq; solū crās eam audire dabitur, sed etiam quotiescunq; diuinis laudibus in templo intereris. Quare iam tandē flere desine, & lacrymis tuis modū pone, vtpote quæ gaudendi magis quam dolendi occasionem habes. Experrecta mulier, magno cum desiderio Matutinū tempus expectauit, vt de rei veritate planē certa redderetur; dubitabat enim nū aliquod id somniū fuisset. Vt ergo optata hora venit, & ipsa templum ingressa est, in ipso Antiphonæ præludio suauissimā beati sui filij vocem agnouit, deque gloria eius qua in cœlo donatus erat secuta, omnemque à se mœsticiam eliminās, infinitas Deo datori gratias egit, quotidie suauissimam illam vocem in templo illo, dum sacræ Laudes canerentur, audiens; Deo scilicet hæc ratione eam cōsolante, tamq; singulari beneficio eā perueniēte.

Flores Henri-

Eques quidam nōbilis cum in venatu

feram de cunabulis subito prorumpente
solus, nullo famulorum comitate (quod
aliis feris insequendis distinerentur ma-
gno ardore prosequeretur, procul à suis
diuulsus est, donec ad syluam quandam
peruenit, in qua vocem humanam mire
suauem audiuit. Miratur ille talem se in
deserto vocem audire (neq; enim crede-
bat eam aut famulorum, aut alicuius eo
in loco agentis vocem esse posse) & scire
cupidus, qualis aut cuius ea esset, ad in-
teriora syluæ penetrat; & ecce, incidit in
leprosum tam squalido terroq; aspectu
deformē, vt commiserationem aspicienti-
bus moueret, vtpote cuius carnes toto
corpore cōuulsa, vix ad inuicem cohe-
rebant. Ad primum huius conspectū per-
horrescens & consternatus Eques hælit;
collectis tamen aliquantulum viribus, &
sumpta audacia accessit propius, cumq;
verbis amicissimis compellauit, percun-
ctās, nū ipse paulo ante cecinisset, & vi-
denam ei tā suauis & arguta vox venisset?
Respondit leprosus, Ego sum, Domine,
qui cecini, & vox hæc mihi naturalis est.
Petiit dein Eques, Quomodo cantare &
exultare potes cum tot malis confictus?
Tum pauper, Inter Dominū Deum meū
& me, non aliud est interstitium q̄ luteus
quidā paries, hoc in quā corpus meum,
quo diffracto, & hoc impedimento sub-
lato, æternæ maiestatis eius visione mor-
beabor: quoniam vero eū quotidie fru-
statim decidere & diminui video, hinc
incredibili quadam cordis iucunditate
gaudeo & canto, corporis huius solutio-
nem semper expectans, vt reuera exspe-
cto: non enim ante, q̄ ipsum penitus solu-
atur, possum ad Deum fontem viuum
apud quē riuos qui in æternum fluunt,
reperire est, quo ab eo inebriet, & p̄ficis-
Episcopus quidam, cum graui infirmi-
tate premeretur, & proxime in statu mor-
te maximopere perterreretur, Dominum
cœli precatus est, sibi vt vitam diutius
produceret. Vnde mox illi Angelus, in
pulchri adolescentis miroq; fulgore co-
ruscantis specie apparuit, & graui seue-
raq; voce eum increpauit, dicens, Patii-
mili

*Mater filij
mortui vo-
cem audit in
choro.*

metu, exire de vita non vultis, quid faciam
vobis? Ostendēs, Deo displicere quod ho-
mo ex hac vita tam ægre & inuitus disce-
dat. Notat autem Cyprianus, Angelum
hæc illi verba, dixisse, vt in suo agone ea
ipse palam repeteret, & alios edoceret.

Abbas Theodosius, vti scriptum reli-
quit Simeon Metaphrastes, & ex hoc Su-
rius, vsu perspectum habens, quantæ ef-
fet vtilitatis ipsa mortis recordatio, si-
mul etiam per hoc aliquã discipulis suis
in spiritu proficiendi occasione dare cu-
piens, sepulchrum quoddam putiscens
aperiri iussit, moxq; vna cum discipulis
suis circum ipsum stetit, dicens, iam, en-
sepulchrum apertum est, cuius vestrū ve-
ro primo hic exequias celebrabimus?
quo dicto, manu quendam, Basilium no-
mine, qui Sacerdos erat, magnæq; virtu-
tis vir, ac proinde ad mortē hilariter op-
petendam optime dispositus & paratus,
apprehendit, qui mox genu flexu, ait, Be-
nedic mihi, Pater: ego etenim futurus
sum primus, cui hoc in loco officium de-
functorū peragetur. Basilium quidē illud
vltro petiit, Theodosius autē ei haud gra-
uate concessit. Quare Abbate iubente, ei
etiam nū viuēti omnia officia facta sunt,
quæ mortuis fieri pro more consueuerūt:
nempe primi, tertij, noni, atq; aliorū die-
rum officia, donec ad quadagesimi diei
exequias peruenirent. Sed ecce tibi rem
mirabilem: postquam iam quadagesi-
mo die iusta & omnes eius exequiæ ab-
solutæ essent, Basilium bene valens & sa-
nus, sine vlllo febris aut capitis, aut quo-
piam alio dolore, sed velut suauis & placi-
do quodam sopore obdormiscēs, ad Do-
minum emigravit, virtutis suæ, prompti-
tudinis, alacritatisque, qua cum Christo
Domino esse iam dudum desiderarat,
præmium recepit.

Vt vero appareat quantopere hæc
promittudo & alacritas, qua sanctus hic
monachus ex huius vitæ ergastulo exire
cupiebat, Deo placuerit; post hoc mira-
culum, statim aliud secretum est. Narrat
quippe Metaphrastes, eum quadraginta
cōtinuis post mortem diebus, Theodo-

sio Abbati visum, quasi quotidie adve-
speras veniet, & cū contubernalibus ac
condiscipulis in choro præsens caneret,
esto eum hi nec viderent, nec cantantem
audirent, præter vnum, præ aliis virtute
excellentem, nomine Aetium, qui quidē
eum audiebat cantantem, non tamen
videbat. Hic ergo Theodosium adit,
rogans num fratrem Basilium cum reli-
quis in oedeo cantantem audiret? Cui
Abbas, Non modo eum audio, sed & vi-
deo, & si velis, efficiam, vt & ipse eum vi-
deas. Quare cum postridie ad sacrum of-
ficium in chorum conuenissent; vidit in
eo Basilium Abbas cū aliis fratribus, vti
solebat, cantantem, eumque digito Ae-
tio monstrauit, simul Deum rogans il-
lius vt oculos aperire dignareret, quo
Basilium quoque videre posset. Illum er-
go vt vidit & agnouit Aetius, ilico ad
eum magna cū alacritate accurrit, ipsum
complexurus: at eum comprehendere nō
valuit, quia subito euauit; clara, quam
omnes audirent, voce dicens, Valere Pa-
tres fratresque, valete; nam ex hoc am-
plius me non videbitis.

S. Columbanus iunior, cognatus & di-
scipulus S. Columbani maioris, cum ar-
dentissima oppressus febris, & morti iam
proximus, eam (vtpote sanctæ spei ple-
nus) omnibus votis desideraret; appa-
ruit ei splendidus quidam iuuenis, dixit-
que, Noris, orationes & lacrymas, quas
Abbas tuus pro tua sanitate assiduo fun-
dit, obstat quo minus ex hac vita dece-
das. Vnde ipse amorose blandeq; cum
Abbate expostulauit, & cum lachrymis
ait. Quare me violenter in ætumnosa &
tristi hac vita retines Abba, & impedis
quo minus ad æternam & cœlestem re-
quiem euolem? His auditis, Abbas eius
ergo plorare & orare desit; vnde Colum-
banus mox, præsentibus fratribus omni-
bus, sanctissimis Ecclesiæ Sacramentis
communitus, omnesq; adstantes ex ani-
mo amplexus, in Domino obdormiuit.

Thracēs, referente S. Ambrosio, pro
more habebant, vt si quis apud se in lucē
prodiret, lacrymarentur; è diuerso plau-
derent

Mortuus
chorum fre-
quentat.

Mortuus ap-
paret sed tan-
gi non susti-
ner.

Chronica
Augustinia-
norum cen-
tur. 3.

Oratio vitæ
prolongat.

Columbanus
mortem exo-
piat.

Lib de fide
resurrectionis.

derent & conuiuarentur, si quis vita decederet Natalicia scilicet & natiuitatem plangebant diem obitus vero & funebria festo plausu epuloq; prosequerentur. Credebant enim (nec sine ratione) inquit Ambrosius, eos qui in calamitosum & ærumnosum hunc mundum, tot laboribus plenum, primum ingrediebatur, dignos esse quorum sors deploraretur; qui autem tñsti hoc exilio eripiebantur & efferebantur, ut felices deprædicandos, festaq; lætitia prosequendos, quod è tot ærumnis ac miseris educerentur. Si porro id facerent Gentiles & pagani, qui nos Christiani à morte exspectamus gloriã, profusus nesciebant, quid non facere & sentire par est. nos, qui fidei luce illustrati, nouimus quibus donandi sint bonis, qui pie in Domino moriuntur: Quare multo potiori iure dixit Sapiens, *Meliorẽ esse diem mortis die natiuitatis.*

Vita d. ste - da mors opida.

Eccles. 7. 2.

Hanc etiã ob causam Redemptor noster Iesus Christus, cum ex hoc mundo ad Patrem suum esset transiturus, discipulos suos uenit contristari, ut bene obseruat D. Hieronymus: *Nescitis*, inquit, *quid facitis: quia si diligeretis me, gauderetis utique, quia uado ad Patrẽ.* E diuerso cum Lazarum à morte suscitare ad vitam uoluit, fleuit. Non fleuit, inquit, Hieronymus, quia erat mortuus; etenim statim cum erat vitæ restitutus: ideo autem fleuit, quod ad vitam hanc calamitosam denuo redire debebat, & quia, quem tantopere dilexerat, is ad exilij huius labores & ærumnas erat reuersurus.

Epist. ad Tira - rasium. Ioan. 14. 18. Ioan. 11. 35.

Christus de - flet Lazari resuscitatio - nem mortem suam d. flet non uult.

CAPVT XXII.

Quam cum Dei voluntate conformes & concordēs esse debeamus in generalibus, quas nobis immitit, calamitatibus & malis.

NON in propriis ac priuatis laboribus & casibus solum Dei voluntati nos conformari oportet, verum & in pu-

blicis & generalibus, puta famis, bellorum, mortalitatis, pestis, aliisque id genus cladibus ac calamitatibus, quas Ecclesię suę immittere Deus uult. Ut autẽ melius hoc intelligatur, præsupponendum uidetur, quod, licet ex vna parte ob hæc calamitates & flagella doleamus, nosque mali & ærumnæ quam proximus noiter patitur (ut par est) pigeat, ex alia tamen parte, considerãdo uidelicet eas, in quantum Deo uolente fiunt, & per iustã eius iudicia decernuntur, ut nimirum illa ex iis bona & fructus eliciat, quæ ad maiorem gloriam suam nouit futura, in illis nos cum sanctissima & diuina eius uoluntate possumus conformare; non secus ac iudex erga reum & maleficum se habet, quem morti adiudicare debet: qui etiã hinc, vel è naturali cõpassione, vel quod amicus suus sit, doleat ac tristetur quod talis morti adiudicatus sit; illuc tamen sententiã mortis in eũ pronuntiat, eumque morti uult, quod ad commune Reipublice bonum id ita fieri conueniat.

Etsi uero nos Deus obligare noluerit, in omnibus illis rebus cum sua uoluntate conformemur, eas & uolendo, & pollicite amando, sed satis illi fuerit ut eas patienter, nec diuinæ iustitiæ oblectando, & repugnando, nec aduersus eam murmurando, feramus; communiter tamen Theologi & sancti Patres doceat, maioris perfectionis & meriti opus, perfectionem item & maiorẽ resignationem fore, si quis eas non modo patienter ferat, uerum etiam amet & ultro querat, in quantum scilicet Dei sunt uoluntas & benepiscitum, ac diuinæ iustitiæ decretum, & in quantum ad maiorem nominis eius gloriam referuntur: uti faciunt beati in celo, qui omnibus in rebus Dei uoluntati consentiunt & se conformant; ut docet S. Thomas & vulgari hac similitudine declarat S. Anselmus, ait siquidem ita in cœlesti gloria uoluntates nostram & Dei concordēs fore, uti hic sunt duo eiusdem corporis oculi; quia nihil vnus uidere oculus potest, quin id etiam uideat alter: atque ideo, esto duobus res quæpiam occu-